

## Publieksreacties

'Speciaal stuk (Oscar uit Heist Aan Zee over *Actie Teddy*), maar ik denk dat ik nog altijd niet weet wat ze nu binnen twee weken gaan doen.' Wel denkt hij te weten waarom de actrices elkaar mannen namen geven: 'managertoestanden komen uit een mannenwereld.'

Faustine (24) uit Gent over hetzelfde stuk: 'Ze hebben veel geld. Maar ik moet er nog even over nadenken.'

Lotte (31) uit Bellegem vond *Viewmaster* straf maar te lang: 'Met stroboscopisch licht zetten ze je van het ene been op het andere.' Dat ze na deze spetterende quote richting wc sprintte zal daar zeker iets mee te maken hebben.

Ginette (18) uit Oostende was het ondertussen niet ontgaan dat er uit het niets een verloren gelopen ambtenaar over het podium van *Viewmaster* kwam gewandeld. En gisteren, kwam haar vriendin tussenbeide, viel er ineens een zak van het plafond op het podium. Luchtspiegeling of bittere realiteit? Ze zijn er nog niet helemaal uit.

Ronny (51) uit Gent komt tussen twee voorstellingen, voor de vierde keer al vandaag, naar het graffitiwerk van *The CNN Crew* kijken. 'Jawadde, dat is nogal veranderd ondertussen. Da's kunst, hé. Over hoe Arno's gezicht in de tussentijd vorm had gekregen, wilde hij nog kwijt: 'Arno is weer verdikt.'

## TAZetteklap

Techniker Schröder is accidentgevoelig (of gewoon een seutemieke), want hij komt dagelijks bij de meisjes van het onthaal om pleisters vragen. Dixit Lien van het onthaal: 'We zijn niet alleen onthaalmeisjes, we zijn ook verpleegsters.'

Bij de jongens van FC Bergman heerste de afgelopen tien dagen de wet van Murphy. Zowat alles ging daar kapot: generatoren, mengpanelen, zelfs fietsen van het publiek die naar hun voorstelling gingen kijken. Vervolgens werd in hun auto ingebroken, maar niets gestolen. Behalve een kostuum... dat verderop in het gras bleek te liggen. Doh!

Francis heeft een *stage babe*. Rara, wie is het?

Arno tegen enkele meisjes in zijn gezelschap in de Lafayette: 'k Weet het, 'k zij ne moeilijke om mee weg te gaan. Ik zit altijd in mijn hoeksje.'

De friet- en frikadelactie was weer een gigantisch succes: u hebt 280 pakjes friet en 205 frikadellen opgevreten. Ga nu maar rap joggen aan het strand!

En dan toch nog één fijne pick-up line gehoord: Anonieme techniker: 'Je doet me denken aan mijn vierde lief.' Barmeisje: 'Ah ja? Hoeveel lieven heb je dan wel gehad?' Anonieme techniker: 'Drie.'



## TAZetterazi



Foto's © Mina Van Elewyck

## Telex

Le moment suprême voor Jong Theater en Jong Muziek: om 19u vanavond is het **prijsuitreiking** in Club Terminus.

Daarna is het om 20u **Time Circus**, op Café Koer, gevolgd door een **Surprise Act/Concert** om 21u.

Vandaag ook jullie laatste kans om naar **More More More...Future** van Studios Kabako/Faustin Lynjekula te gaan kijken, om 15u in de Zonnebloem.

**Toneelstof** toont over de podiumkunsten van de jaren tachtig een kersverse documentaire, met vergeten beeldmateriaal en bevoorrechte getuigenissen. U bent van harte welkom. Toneelstof belooft u een hoop verrassingen. The Wonder Years, Club Terminus, za 8/8, van 16u tot 17u30.

Bericht aan de medewerkers die morgen moeten uitchecken in de peda: dat kan enkel tussen 9u en 11u. Zet de wekker! Vergeet ook niet jullie fietsen te gaan terugbrengen.

# TAZETTE

i.s.m. CuttingEdge.be

ZA 08/08 #10

## In the end...



Foto's © Mina Van Elewyck

## Editoriaal

Over het ergens in een onbekende put gesmeten worden. Het gevoel dat je ervaart wanneer je op een nieuwe plek arriveert. Het niet weten wat dat brengen zal. Het aftastend tasten. Daarover schreef ik op de eerste dag van dit festival.

En nu is nu. De film van Theater Aan Zee anno 2009 is aan zijn afdeling toegekomen. De meeste voorstellingen zijn geweest. Bezoekers haalden hun zakdoek boven of zochten zich een deuk om in te gaan liggen. Artiesten waren uitgelaten, content of ontgoocheld na hun act, maar gaven stevast alles wat ze in zich hadden.

Medewerkers liepen er soms wat walogend bij. Overdag werden stevig wat overuren gedraaid, menig sigaret gerookt en koffie bij liters gedronken. En 's nachts werd naar Club Terminus afgezakt of gewoon buiten samengetroefd, om het nuttige aan het onnuttige te koppelen. Achteraf bleek telkens dat feesten en werken geen gedroomd huwelijk vormen, maar er werden nooit lessen uit getrokken.

En zo was iedereen bezig. Bezig om van Theater Aan Zee iets wondermoois te maken, zonder dat altijd te beseffen. Het festival ontroppte zich tot een microkosmos in de grote wereld waarin genot, plezier en verwondering de belangrijkste wetten vormden.

Het is dus schoon geweest. Heel schoon.

Nemen wij dan samen afscheid van de liefde.

Tot een volgende.

Uw TAZette - en TAZoom- team  
Katrien, Simon, Jo, Mina, Liesa, Bregt, Elien, Annelore, Jules, Evelyne, Wannes, Marta, Fran, Marie, Gerd, Kristien, Rein en Karel.

## Quote van de dag

'TAZ mag dan wel een leerschool zijn,

het is geen excuustruus om met

minder werk af te komen. Jong the-

ater moet er staan en dat deed veel

van het jonge talent dit jaar ook.'

Liv Laveyne in De Morgen

## Jong Theater

Theater Aan Zee serveert een nieuwe lichter theatermakers  
**Jong Theater 2009: de vangst gewikt en gewogen**

Oude koeien laat je beter in de sloot, maar de discussie die vorig jaar ontstond rond de selectie van het Jong Theaterwerk op het Oostendse Theater Aan Zee<sup>1</sup> was meer dan een storm in een glas water. De kritische evaluatie van het boeketje jong theater dat programator Steven Heene ieder jaar aanbiedt reikt immers verder dan het festival zelf. Voorbij Oostende ligt de toekomst: in de volgende jaren zullen de geselecteerde makers samen met honderden niet-geselecteerde collega's uitzwermen over het landschap. In dat landschap roepen sluiswachters dat er te veel middelmaat is, dat het geld op is. Het bos is vol, en dus stelt zich de vraag welke van de TAZ-uitverkoeren zich succesvol een weg zullen banen door de jungle. Een kritische doorlichting van de Oostendse staalkaart kan de basis vormen voor een gesprek over de toekomst van deze nieuwe generatie.

Wat is goed theater? Indien daar een onwrikbare definitie van vastlag, konden recensenten rustig gaan rentenieren. Toch is het antwoord op die vraag evenmin zuiver subjectief. Laat het pretentius klinken, maar ik schrijf mezelf, op basis van achtergrond en kijkervaring, wel degelijk meer expertise toe dan een doorsnee theaterbezoeker. Het is een misvatting dat een professionele beoordeling een kwestie is van denkkader, persoonlijkheid, humeur of *that time of the month*. Die factoren voegen hoogstens kleur toe aan een aantal basiscriteria waarover in mijn ogen een consensus bestaat.

Wat is goed theater? Als je het mij vraagt: theater dat raakt, communiceert, iets veroorzaakt. Merk op dat het *buzzword* 'relevantie' ontbreekt, toch indien het – zoals vaak – wordt gebruikt in de enge zin van 'maatschappijkritisch' of 'politiek'. Theater hoeft in mijn ogen geen boodschap te hebben, geen missie te volbrengen. Het moet geen geweten schoppen, het moet niemand emanciperen. Het moet, zoals op een van de muren van HETPALEIS staat, 'niets, behalve boeien.' Raken dus, en dat kan evengoed met een esthetische parel als met een sociaal drama. In die zin heb ik een fout begaan. In mijn slotbeschouwing over het Jong Theater 2008 schreef ik dat het werk van die lichter jonge makers 'te zelfgericht' was. Dat was maar de helft van de analyse. Niet die zelfgerichtheid vormde het probleem – wie ben ik om te bepalen waarover makers het mogen hebben? – maar het gebrek aan *tools* om die introspectieve verhalen te communiceren, om de anekdotiek ervan te overstijgen tot theater dat wél raakt, tot 'relevant' theater, in de breedmenselijke zin.

Wanneer is theater goed? Met het woord *tools* is een eerste, essentieel kwaliteitscriterium gevallen. Noem het kunde, ambacht, techniek. Het is een helder criterium: vraag tien recensenten wie een goed acteur/actrice/regisseur... is en de antwoorden zullen grotendeels gelijklopen. Het tweede criterium brengt me wél op glad ijs. Niets is immers ongrijpbaarder dan het vervloekte woord 'noodzaak'. Wat is dat, 'noodzaak'? Rainer Maria Rilke verwoordt het eloquent

<sup>1</sup> Zie HILLAERT, Wouter en LAVEYNE, Liv, 'Beste jonge theatermakers, jullie werk is maar weinig veelbelovend', in: De Morgen, 11 augustus 2008

Foto Gelukkig regent het vandaag © Kristien Verhoeyen



voor jonge dichters<sup>2</sup>. Getransponeerd naar jonge theatermakers zou het zo kunnen klinken: noodzaak is de onafwendbaarheid dat wat de maker creëert móet gemaakt worden, omdat het zijn hart, vezels en hele bloedsomloop beheerst, omdat het zo hevig in hem raast dat hij ontploft als hij het niet kwijtkan. Of: noodzaak is het tegendeel van luiheid.

Kunde en noodzaak: dat is de theoretische weegschaal waarop ik de Jong Theateroogst 2009 wil wegen. Gekkenwerk natuurlijk, want je propt de theaterpraktijk nooit netjes in zo'n kader. Ik ben me bewust van de veralgemeningen die zo'n denkoefening met zich meebrengt – daarvoor is het dan ook een denkoefening.

### Kundige noodzaak, noodzakelijke kunde

TAZ nodigt jonge makers uit om hun eerste, prille creaties te tonen. De kans dat daar veel afgewerkte, volwaardige producties tussen zitten is dus eerder klein. Goed nieuws: op dertien voorstellingen kon ik er desondanks twee *spotten*.

Auteur en regisseur **Angelo Tijssens** van het jonge gezelschap **MARS** is niet aan zijn proefstuk toe, al behoort hij met z'n 23 jaar onmiskenbaar tot de lichter 'jonge makers'. In *Sunday Smile* wordt een intieme samenzwering tussen een broer en een zus even poetisch als professioneel verwoord, verbeeld, verklankt en verlicht. Danser en acteur **Arend Pinoy** debuteert als maker met het mooie en gevoelige *Talking about Kevin*. Pinoy neemt je op een dansante, fysieke manier mee in de leefwereld van Kevin, bij wie de wereld soms te hard binnenslaat. *Talking about Kevin* bezit de volwassenheid, de kunde en de passie om diep te raken. Alleen kan je Pinoy, al meer dan tien jaar professioneel bezig in de sector, nog bezwaarlijk een jonge maker noemen.

### Ambacht met de grote A

Meer goed nieuws: in verschillende producties werd ijzersterk gespeeld. Veel ambacht en veel goesting zag ik bij **FC Bergmans De thuiskomst**. Dit collectief Teirlinckstudenten houdt zich inhoudelijk vrij getrouw aan Pinters *The Homecoming* (1964), maar rekt het stuk spelmatig uit tot zijn extremen. In 1964 gold de koele immoraliteit van Pinters stuk (met de cynische ontluistering van familiewaarden) als schokkend, vandaag is dat, ondanks het gewelddadige spel dat FC Bergman aan de dag legt, nauwelijks nog het geval. De thuiskomst is in de eerste plaats een explosieve brok energie, en je voelt bij de ploeg vooral het verlangen om te spelen.

Idem dito voor het afstudeerproject van **Sterk Water**, een acteerklas van Toneelacademie Maastricht. Zij kozen Domien Van der Meiren als regisseur en spelen *Das kalte Kind* (2002) van de Duitse auteur Marius von Mayenburg. Een existentiële farce die *very nineties* aandoet: de personages ontvluchten hun emotionele leegte richting luxe, alcohol en valse romantiek. De groep speelt met brio en een strak gevoel voor timing. Heerlijk om te zien, zelfs al draag ik van Mayenburgs evocatie van een *lost generation* niet lang met me mee.

De drie dames van **Het Huis van Bourgondië** (Janne Desmet, Lien De Graeve, Saar Vandenbergh) hebben serieus geworsteld met *Ramskapelle*. Ze vroegen auteur Sanne Nuyens om een filmscenario, aangezien een theaterstuk 'op het lijf van drie vrouwen' hen niet erg uitdagend leek. Een avontuurlijk uitgangspunt, want Nuyens kwam aanzetten met een complexe filmplot waartoe het zich moeilijk verhouden was. Hoewel het verhaal van *Ramskapelles* kermiskoers, sluisbreuk en amoureuze intriges bijwijlen clausiaanse allures aanneemt, slaagt de ploeg er uiteindelijk in de col te nemen. Van *Ramskapelle* is het smullen, met als grootste troef het indrukwekkende acteertalent van de actrices.

Kundig theater is dit, en het verdient alle kansen, ook al blijft het nooit écht lang aan de ribben plakken. Deze voorstellingen zijn niet gecreëerd om een schreeuwende innerlijke stem te verklanken, maar omdat ze kansen bieden aan spelers. Dat klinkt misschien shockerend, maar nog geen paar generaties geleden was het de gewoonste zaak van de wereld. In het NTG ging elke maand een nieuwe productie in première, gekozen in functie van de capaciteiten van het ensemble. Kwam daar 'slecht' theater uit? Allerminst. Alleen zal dit ambachtelijk theater nooit m'n leven veranderen.

<sup>2</sup> Onderzoek de reden die u dwingt te schrijven; ga na of die reden tot in het diepste van uw hart zijn wortels uitstrekt, beken uzelf of het uw dood zou zijn als u niet meer zou mogen schrijven. Vraag uzelf in het stilste uur van de nacht af: moet ik schrijven? [...] En zo u die serieuze vraag kunt beantwoorden met een krachtig en bevestigend 'ik moet', stem dan uw leven af op die noodzaak, uw leven, zelfs in het onbeduidendste en geringste ogenblik ervan, moet in het teken staan van deze aandrift en ervan getuigen'

### Grote nood, weinig zaak

De grootste groep jonge makers binnen de selectie 2009 brengt iets van zichzelf, in sommige gevallen over zichzelf. Alleen ontbreekt het hen vaak nog aan de vaardigheden om die delicate opdracht tot een goed einde te brengen.

In *Paard, een musical* gooien vier studenten van de Hogeschool Gent na een uur prachtig theater jammerlijk hun eigen ruiten in. In dit devolderiaanse drama over verwrongen familierelaties treffen de woordloze scènes aanvankelijk feilloos doel. De precisie waarmee een vader na een verkrachting de beentjes van zijn dochter toeschuift. Hoe het kind met gebogen hoofd aan tafel zit. Het laatste halfuur gaat het fout, met opzichtige stijlingrepen (zingend spreken, *silly walks*) die de schoonheid van het begin verzwakken. Was er dan echt geen dramaturg in de zaal? *Eden*, een performance van Rits-masterstudent **Ewout d'Hoore**, lijdt aan hetzelfde euvel. Zijn *tableau* over een verloren paradijs zet sterk in met krachtige beeldtaal, maar verliest zich onderweg in hermetisme, om de toeschouwer achter te laten met een onvoldaan gevoel. **Jelle Marteel**, afgezwaaid aan het Conservatorium Gent, schetst met *Viskop* een persoonlijk vaderzoonverhaal, maar verliest zich in illustratieve oubolligheid. En dan zijn er nog 'de meisjes' van het Rits en Theaterschool Amsterdam, die het beste van zichzelf geven. In *Gelukkig regent het vandaag* en zelfs in het op Tsjechov geïnspireerde *Nina Zaretsjnaja* valt dat letterlijk te nemen: de monologen geraken nauwelijks voorbij de eigen navel. Dan is *Patsy*, een project van Ritser **Kaat Arnaert**, van een ander kaliber. Arnaert zocht haar inspiratie bij een documentaire over een junkie-prostitutue. Patsy neemt het in een stevige tekst op tegen sociaal werkers, advocaten en rechters. Alleen: met haar aantekelijke spel speelt Arnaert te gul op de lach, waardoor de ontroering uitblijft.

Veel inspiratie in deze tranche, te weinig ambacht om de nood te communiceren. Zelfs het sterkste idee verliest zijn kracht wanneer het zwak wordt uitgewerkt. Maar laat nu net die vaardigheden bedreigd zijn, in een tijd dat specifieke regie- of acteeropleidingen steeds meer evolueren naar bredere 'makersopleidingen'.

### En avant!

Dit is jong werk. Er zijn makers die talent bezitten, maar hun eigen stem nog niet gevonden hebben – dat is logisch. Even de hoogmoed terzijde gelaten dat je het leven ooit zou doorgronden, is dat voor je dertigste zéker niet het geval. Een stem vinden vergt tijd, maturiteit én naarstigheid: het is ook een kwestie van blijven zoeken.

Er zijn makers die weten wat ze moeten vertellen, maar de *tools* daartoe nog niet machtig zijn. Hopelijk laten zij zich inspireren, begeleiden en bijsturen door stielmannen: coaches, dramaturgen, auteurs. Maar ook voor hen is het zaak om bezig te blijven. Zoeken, wroeten en werken, leren en kijken is *part of the job*. De middelmaat is niet goed genoeg, zeker niet in de artistieke en financiële jungle die wacht. Weet dus dat het een gevecht is.<sup>3</sup> En vooral: *bonne chance!*

(Evelyne Coussens)

<sup>3</sup> Ik citeer hiermee Steven Heene, in een interview verschenen in de festivalkrant van dinsdag 4 augustus.

Foto Viskop © Kristien Verhoeyen



## TAZachter de schermen: TAZette



Foto: Mina Van Elewuyck

### Eigen lof stinkt niet

**Ooit was het een sober lokaal, ietwat verouderd, gelegen boven het TAZ-onthaal. Daarin opgesteld: zes duidelijk te onderscheiden tafels met bijhorende stoelen, twee PC's en enkele laptops.**

Nu, na een dag of tien, is het een gigantische verzameling bekers, toiletrollen, cavaflessen, TAZettes, opladers, deodorant, zonnecrème, koffiepellets, koffiebekertjes, cd's, verloren muizen, kartonnen drankplateaus, plakband, kroonkurken, lege zakjes chips, vitamine C-tabletten en bovenal, sigarettenpeuken. Overal peuken, in asbakken, in bekers, op de vloer, overal. Onder dit alles, vermoedelijk, de zes tafels en enkele laptops. Welkom op de TAZette-redactie!

Wat een vieze, slordige storthoop is het daar, hoor ik jullie al denken. Niet voor het 15-koppig team van de TAZette. Zij (hier distantieer ik mij even, als objectieve verslaggever) vinden dat 'gezellig' en 'normaal'. En dat 'het best meevalt, je had het vorig jaar moeten zien.' TAZette-opperhoofd Katrien tufte halverwege het festival, Marlboro in de rechter mondhoek, 'dat we toch echt eens moesten opruimen.' Een algemeen instemmend gemompel weerklonk en iedereen pleurde er nog een peukje of een leeg bakje friet bovenop. *Charming*.

En toch is het een waar voorrecht om mij elke dag in het midden van de journalistieke toekomst te bevinden. Bovendien is het redactielokaal ook een paradijs voor *roddelovers*. Hier wordt de TAZetteklap immers verzameld, naar waarde geschat en als printmateriaal geboren (met speciale dank aan Angelo Tijssens en al zijn alter ego's).

Maar naast vieze goorlappen zijn de TAZettes toch vooral *wreed rock-'n-roll*. Elke dag onvermurwbaar op post, ook nadat we ettelijke hoeveelheden vocht tot ons genomen en weer verloren hebben in Club Terminus. We zijn de 'sponzen' van het festival, die onszelf dagelijks vrijwillig op een 'literair verantwoorde' manier uitpersen. En dat allemaal om jullie een dagelijks leeshoogtepunt te bezorgen. Jullie zullen ons missen, we weten het. We hebben even overwogen om er nog een weekje aan te breien zodat jullie geleidelijk aan af kunnen kicken. Maar de vermoedheid begint z'n tol te eisen. De oogjes van Bregt en Karel zijn nu haast onzichtbaar geworden, Katrien haar middagdutjes starten alsmat vroeger op de dag, Evelyne krijgt last van een muisarm en wanneer Jo ons trakteert op 'Ik schreeuw het van de daken' van Toast – ik was hun bestaan, gelukkig, ook vergeten – weten we dat het einde in zicht is.

Maar nog niet helemaal, we beulen nog even door. Iedereen aan de koffie, een occasionele *writers block* wordt collectief weggewerkt. De versgeperste TAZette wordt besproken, schouderklopjes worden uitgedeeld. De afgelopen nacht wordt doorgelicht: Jo heeft een afscheidsoen gekregen van 'die dikke vedette', Karel is erin geslaagd om de madam van frituur 't Hazegras overuren te laten kloppen om zijn collega's van hun *fond* vet te voorzien en Bregt kan enkel het woord 'Terminus' uitstoten. Wanneer het opperhoofd een deuntje van NVdB opzet, vult van *contentement* een collectieve erectie de ruimte. Sfeerbeheer is hier overbodig. Lieve lezers, tot volgend jaar!

(Liesa Naert)



## Jong Muziek

### Jong Muziek: een roundup

Alvorens mijn impressies van en gevoelens over de Jong Muzieksectie in een weegschaal te gooien en elke artiest op zijn merites of zwaktes te beoordelen, eerst deze bondige maar niet minder belangrijk voetnoot van mijn kant.

Wie in deze selectie werd opgenomen, is sowieso verdomd straf bezig. De vijver met daarin stil oprukkend muzikaal geweld wordt stiltejes aan oeverloos. Steeds meer jonge mensen hokken bijeen in een duf repetitiekot, waardoor de output niet alleen groter, maar ook steeds kwaliteitsvoller wordt. Denk maar aan alle concours ter lande die telkens weer nieuwe jonge veulens op de radiogolven weten te zwiëren. Als je dan als band blijkt de selectie van sluiswachter Pieterjan Vervondel te hebben gehaald, dan weet je wel zeker: aan talent zal het ons niet ontbreken.

Dit geschreven zijnde: ziehier de bands van het Jong Muziek-concours anno 2009, netjes volgens de regels van de chronologie gerendend.

Met **Wolf**, een project rond actrice Laura Verlinden en Joris Falloise, ging de muzikale krachtmeting meteen van start met een duo dat radicaal tegen elke stroming inzwemt. In de ziel van Wolf schuilt tegelijk iets erg breekbaars en archaisch (misschien een tikkeltje té), met de erg timide Verlinden als een soort vrouwelijke minnestreel uit De Donkere Eeuwen. Ze zet gedichten van Rilke op melodieën, of zingt over twee rivieren die elkaar ontmoeten, orakels en zeeboeien die ze vroeger voor drijvende vrouwen hield. Wolf schept dus een heel apart universum - onder meer met die angelieke stem van Verlinden - dat nu eens bewondering opwerkt, maar dan ook weer wat vervelend durft te worden.

Met 'Requiem pour une cotelette ('Pourquoi tu ne m'as pas prévenu que mon diner est mort?') heeft **Steffie Van Cauter** meteen de meest originele songtitel binnen uit de oogst van dit jaar. Het moet niet altijd zo ernstig zijn, gelooft dit multitalent, dat op het podium het aura van de eeuwige bon vivant uitstraalt. Zo bleek duidelijk dat Esther Lybeert nog niet helemaal aan het nieuwe drumstel dat Van Cauter zelf had ineengebokst - kookpotten en -pannen inbegrepen - was gewend. Maar het kan de artieste wat. Zolang zij er zich zelf maar goed bij voelt. Haar overwegend Franse chansons, met hier en daar een uitstapje naar de opera, zijn zeker origineel, en ze bespeelt de accordeon alsof ze ermee vergroeid is. Alleen: of dit op cd of de radio zou werken is niet helemaal zeker.

Geen andere groep die zo'n sterk verschillende indruk naliet binnen de muren van Fort Napoleon en op de planken van Café Terminus, als

Foto Mary&Me © Jules Gahide



**Blackie and the Oohoos**. Waar 's morgens de set erg zelfverzekerd en trefzeker overkwam, zetten de zusjes Maieu en hun band 's middags een vrij makke prestatie neer. In dit project schuilt heel veel potentieel, al was het maar omdat beide gitaristen ook vlotjes met andere instrumenten (synths, contrabas) kunnen omgaan. Gelukkig heeft geen enkele band ooit een patent genomen op het zingen van 'oohoo', of dit orkestje zou een gepeperde rekening in de bus mogen verwachten. Maar hey: what's in a name?

Met het intimistische 'De schapen zijn verdronken' zwaaide **Sara Desmedt** enkele maanden geleden af aan het Herman Teirlinck Instituut. Daarin verweeft ze instrumentale dissonantie, gebracht door een professioneel ogend strijkkwartet, met poppy en catchy zanglijnen. Die combinatie resulteert vaak in bloedmooie liederen, zoals 'One down', met een strofe als een donkere wolkbreuk en het daaropvolgende refrein als de zon die zich erdoorheen murwt. Des te jammer is het dan dat de stem van Desmedt er nog één is met te weinig weerhaken. Er steekt nog onvoldoende eigenheid in om zich van de harde concurrentie te kunnen differentiëren. Zodra ze daarin slaagt, zou er wel nog eens heel wat haar pad kunnen kruisen.

Het **Kalès Guitar Quartet** voerde daags daarna uiterst sterk en competent gebracht gitaarwerk ten berde. Verwacht van deze drie heren en een dame geen deuntjes die zich makkelijk een weg door je hoofd banen, om daarna nog dagen erters ter hoogte van de rechtercortex te blijven kleven. Op het menu stond immers eerst werk van de avant-gardistische Leo Brouwer, terwijl het kwartet zijn set afsloot met twee composities van de Servische Dousan Bogdanovich. Geen easy stuff, dus. Maar des te meer bewonderenswaardig dat dit kwartet zich in deze snelsnel-tijden rustig en geconcentreerd op het werk van eigenzinnige muzikale grootheden durft te gooien.

Ongetwijfeld de meest vreemde eend in de bijt van dit concours was **Rocky Teardrop en Mercedes**, die op dag 6 van de wedstrijd mochten komen opdagen. Hun project is immers eerder variëte dan enkel muziek. Het was ook de eerste keer dat Wouter Verdegem en Barbara Callewaert (bijgestaan door een accordeoniste) samen op een podium stonden, wat resulteerde in een overload aan zenuwen. Misschien lag het daar wel aan dat hun show nogal gekunsteld en onnatuurlijk overkwam. Hoewel: in een zinsnede als 'k Betaalde haar glas en ik ging heen' steekt sowieso bijster weinig naturel.

Als talloze bands rigoreus het schema van strofe- refrein aanhouden, dan veegt **Henri Prosper** daar ronduit zijn gat aan. Hun nummers bulken immers van de creatieve ideeën en de sierlijke omme-zwaaien. Voor een niet geoefend publiek maakt dat het er wellicht niet altijd even makkelijk op, maar zoiets verdient lof. Nu ze onlangs aan hun instrumentarium ook een synth hebben toegevoegd lijkt het geluid van Henri Prosper bij wijlen te knipogen naar de sound van The Doors en aanverwanten. En zulke vergelijkingen kunnen nooit slecht bedoeld zijn. Matthijs Vanputte bleek overigens meteen de beste en meeste elegante drummer uit de Jong Muziek-sectie. Bloemen, en snel!

**Mary&Me** tenslotte kreeg de nogal ondankbare taak om een zieke Mari M te vervangen, op voorhand nooit een ideale startpositie. Maar alsof hij al van meet af aan op het ultieme verlanglijstje van Pieterjan Vervondel prijkte, verraste en ontroerde deze band als geen ander. Dit is muziek die met weinig anders valt te vergelijken, en de stem van Elke Andreas Boon bezit vrachten meer karakter en diepgang dan die van de andere zangeressen uit het concours. Wat dit Gents creatuur wel nog kan gebruiken, is een goeie producer die met de grove hark door hun nummers gaat en de ballast van het noodzakelijke scheidt. Want nog meer uitgepuurd (én iets beter ingespeeld) lijkt Mary&Me helemaal klaar om haar plekje in de Belgische muziekscene te veroveren.

(Karel Deknudt)

Foto's Lefto en Vandekeybus © Jo Mostert, Sfeer © Mina Van Elewycyk

